

Az összefogás sikere a sikertelenségben

A Hírvivő idei első számában több írásban is foglalkoztunk azzal, hogy Szlovákia előtt egy „választási szuperév” áll, hiszen országosan ötször vonulunk majd az urnákhoz. Az első nagy próbatétel túl vagyunk, mögöttünk van az államfőválasztás két fordulója, az eredmény közismert, a jelenlegi államfő, Ivan Gašparovič szerezte meg a szavazatok 55,53 százalékát, míg Iveta Radičová a választók 44, 47 százaléka támogatta, vagyis a jelenlegi köztársasági elnök marad a pozsonyi Grassalkovich-palota ura az elkövetkező öt esztendőben is.

A győztes tábor fellélegzett, örömmel fogadta az eredményt, mégsem tűnt egészen elégedettnek, Iveta Radičová környezetében sokan nagyon csalódottnak tündek, mégis bizalommal, reményekkel telve értékelték az ellenzéki pártok közös jelöltjének szereplését. Miből fakad ez a kettősség, Ön miként értékeli a választások történéseit? – kérdeztük Berényi Józseftől, a Magyar Koalíció Pártja általános elnökhelyettesétől.

– A választásokat megelőzően a közvélemény-kutatási eredmények a jelenlegi államfő magabiztos győzelmét jósolták, olykor 20-25 százalékos különbséget is mértek Ivan Gašparovič javára Iveta Radičovával szemben, a független elemzők úgymond lefutottnak tartották a versenyt. Az első forduló eredményei azonban arra utaltak, távolról sem olyan nagy a két kormánypárt jelöltjének az előnye, a mintegy nyolcszázaléknyi különbség azt sugallta, akár nyerhet is az ellenzéki jelölt, talán ez volt az oka a csalódásnak, a sikertelenség érzetének a második forduló után. Az elnökségünk is megvitatta a kérdést, tehát gyakorlatilag kollégáim véleményét is mondom. És nem biztos, hogy nem nyer Radičová, ha a második fordulót megelőző kampány nem durvul el olyan mértékben, amely által szinte sérült a politikai kultúra, sőt, talán még az is elmondható, hogy a választások vesztese lett a demokrácia is. Nemcsak arra gondolok, hogy övön aluli ütésekként hozták elő Radičovával szemben egykori aktivitását Csehszlovákia felbomlása kapcsán – akkoriban az ország lakos-

ságának óriási többsége el-lenezte a kettéválást és népszavazást szorgalmazott a kérdésről, Szlovákia önállóságát pedig egyetlen párt tartotta programján mindössze tíz százalékos választási eredménynyel –, hanem arra az alpári hangnemre is, amely az értelmiségiek ellen hangolta a közvéleményt. Holmi „intellektuális pocsoljának” nevezték Radičová támogatóit, de Pozsonyot és a főváros környékét is megpróbálta szembeállítani a vidékkel, ami még a szlovák nemzetet is megosztotta.

Ennél is veszélyesebbnek tartom azt, ahogy egyes politikai körök és politikusok éles határt húznak az állampolgárok között nemzetiségi alapon, vagyis ahogy elkülönítik a szlovákokat és a magyarokat. Mindezt olyan hamis röplapra alapozták, amely autonómiát helyezett kilátásba, miközben az MKP-nak nincs a programjában ilyesmi, hiszen mi folyamatosan kulturális és oktatásügyi önkormányzatról beszélünk. Csak mellesleg jegyzem meg: számos nemzetközi dokumentum mondja ki a politológiai tudomány mellett, hogy az autonómia a kisebbségi kérdés kezelésének egyik hatékony eszköze, amit a nyugat-európai országok alkalmaznak is, és sikerrel. Mellesleg jegyeztem csak meg, mert nem ez a döntő, hanem az, hogy láthattuk a múlt század kilencvenes éveiben, mit eredményezett a Balkánon, amikor a központi hatalom önérdékből, félve befolyása elvesztésétől nacionalista hurokat kezdett pendgetni és szembeállította egymással egy ország kerekeit belül az ott élő nemzeteket. Tudjuk, súlyos árat fizettek érte, és én biztos vagyok benne, hogy Közép-

Európa nem Balkán, a szlovák–magyar kapcsolatok és hagyományok okán hasonló helyzet nem alakulhat ki, mégis veszélyes és elfogadhatatlan, hogy a kampány ilyen balkáni út építésének adott helyet és teret. Hiszen felerősödött az a politika, amely a másik emberben a másságot negatívumként tünteti fel. Talán a kormánykoalíciós körökben is látják ennek a politikának a veszélyeit, s a szoros eredmény mellett éppen ez okozhatta azt, hogy nem volt felhőtlen az örömiük, sőt kimondottan ideges volt néhány politikus. És most az államfőn a sor, hogy valamilyen módon megnyugtassa a kedélyeket, hogy egyfajta egyensúlyt teremtsen a társadalomban, de bevallom, nem tudom, miként lehet ezt elérni. Bízunk az elnökre!

Sok elemzőt meglepett viszont az a tény, hogy a szlovákiai magyar választók az országos átlagnál nagyobb arányban vonultak az urnákhoz a választás második fordulójában, amit leginkább éppen a durva kampánnyal, a magyarelles hangulatkeltéssel magyaráznak. Ön miként értékeli a magyar választók „szereplését”?

– Először is szeretném megköszönni nekik, hogy éltek állampolgári jogaikkal és valóban jogérvényesítő magatartást tanúsítottak. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy vannak még régiók, ahol nagyok a tartalékaink. Nem zárható ki, hogy sokan „csakazértis” alapon mentek el választani, de azt hiszem, ennél fontosabb volt, hogy ezáltal az MKP meghatározó egyéniségei egyként álltak Iveta Radičová mellé, egy-séges üzenetet fogalmazott meg a párt a választók felé. Sőt, nemcsak a párt vezetői tudtak egyként felsorakozni a jelölt mögé, hanem a szlovákiai magyar sajtó, a civil szervezetek is a magukénak vallották őt, kis túlzással – meg egy kis történelmi elkalandozással – azt is mondhatnám, néhány

napra megtaláltuk a magunk Mária Teréziáját. Én úgy gondolom, fontos volt ez a tapasztalat.

Persze, egy dolog, hogy az államfő mit tesz a közeljövőben, a másik viszont az, hogy közeleg a másik nagy kampány, az

Berényi József

európai parlamenti választások időpontja, ahol a pártok szállnak ringbe, mindazok, amelyek érintettek voltak az elnökválasztásban. Folytatódhat a kampányon belül a hecckampány is?

– Nem szeretnék jóslásokba bocsátkozni, de félek, hogy igen, s csak remélni merem, hogy legalább visszafogottabb lesz a hangnem.

Azért is kérdeztem ezt, mert az elnöki kampányban újra felmerült az MKP-val kapcsolatban a Lisszaboni Egyezmény megszavazása. Egy évvel a sok vitát kiváltó szavazás után miként látja: hibáztak a képviselők az „igen” gomb megnyomásával vagy most is ugyan-ezt tennék?

– Az MKP és a szlovákiai magyarság számára nagyon fontos, mondhatnám létérdek, hogy az Európai Unió egy erős, hatékony szervezet legyen. A tagországok száma huszonhétre duzzadt, mindenképpen módosítani kell a működés szabályait és feltételeit, hogy eredeti célját teljesítse-

ni tudja. Az európai intézmények garantálják a kisebbségek számára identitásuk megőrzését, fejlődésüket, erre kötelezi tagállamait is, Szlovákia is magára vállalta ezeket a feladatokat. De láthattuk az elmúlt két évben, és tapasztalhattuk az elnöki kampányban

és biztonságos játszóter. Most pedig, amikor elérte országainkat is a gazdasági válság, láthatjuk, hogy egyénenként egy-egy ország – akár Szlovákia, akár Magyarország – nem tud ellenállni hatásainak, a krízis ellen kizárólag Európa segítségével, illetve közösen tudunk csak fellépni. Ez hétköznapjainkat, mindennapi életünket átható igazság és valóság. Biztos vagyok benne, hogy a szlovákiai polgárok – köztük a magyarok is – többsége ezzel tisztában van.

Ezek szerint nem fél attól, hogy megismétlődik a legutóbbi – Szlovákiában az első – európai parlamenti választások története, amikor is a választók alig 16 százaléka járt az urnákhoz?

– Az államfőválasztás kapcsán már említettem, milyen fontos volt, hogy az MKP minden meghatározó politikusa, a civil szervezetek és a sajtó egy felé húzta a szekeret. Amennyiben az európai parlamenti választások kapcsán ugyanezek a szereplők megértik és tudatosítják, hogy a siker vagy a sikertelenség nem kizárólag a párté lesz, hanem mindannyiunké, a szlovákiai magyarságé, s ennek megfelelően jelöltlistánk mögé állnak, akkor nem tartok attól, hogy negatív részvételi csúcs lesz a választások eredménye. Nagy bajnak tartanám, ha az Európai Parlamentben mások, a szlovák pártok mondhatnák el, hogyan érezzük magunkat és mit akarunk, illetve mit nem. Az sem segítene rajtunk, ha helyettünk folyton magyarországi vagy erdélyi képviselők beszélnének, ellenszenvet válthatna ki és eredménytelen lenne. Nekünk önmagunkat kell képviselnünk. Ahhoz meg sok szavazó kell. Sok szavazót pedig akkor tudunk megszólítani, ha egységes nyelven beszélünk velük, ha újra kialakul az az összefogás, amely az elnökválasztás során tapasztalható volt. Ebben bízom.

Csáky Pál, a Magyar Koalíció Pártja elnöke:

Köszönet a választóknak

Elindult a választási maraton. Hogy érzi magát az MKP elnöke a közválasztás második fordulójának után?

– Az egyik szemem sír, a másik nevet. Sírom miatt, hogy ebben az országban milyen alpári módszerek alkalmazásával nyerheti meg valaki a választást. Azok a politikai lépések és nyilvános kijelentések, amelyeket Ivan Gašparovič, Robert Fico, Pavol Paška, Robert Kaliňák vagy az SNS politikai képviselők elfogadhatatlanok egy igazán fejlett demokráciában. Visszautasítom, hogy bárki is megkérdőjelezze Szlovákia magyar nemzetiségű állampolgárai szavazatának súlyát, hogy bárki azt mondja vagy sugallja, hogy az MKP támogatásának elfogadása úgy mond szlovák nemzeti érdekeket sért. A szlovák kormányzó elit ilyen hozzáállással visszacsúszott az időben 12 évet. Ha valaki Amerikában az elnökválasztás során ilyen érvekkel élt volna Barack Obama ellen, örökre kizárta volna magát a közéletből. Láthatjuk, hogy 2006 óta itt jelentős torzulások vannak a közéletben, s azt se feledjük el, hogy tavaly októberben-novemberben megtörtént a magyar-ellenes kártya beélesítése.

Mi jön ön szerint ezután?

– Ez ügyben nincsen jó előérzetem. Attól tartok, hogy az elnökválasztás 2. fordulójának történései azt a meggyőződést erősítik meg a kormánykoalíció politikusaiban, hogy a primitív magyarellenesség továbbra is hatékony politikai fegyver. Ez pedig azt jelenti, hogy fennáll a reális veszélye annak, hogy ezt az eszközt alkalmazni fogják az elkövetkező 4 vá-

lasztás alkalmával is. Erre politikailag is, lelkiileg is fel kell készülnünk. S ne vegye senki rossz néven, de a preventív diplomácia eszközeit is be fogjuk vetni: a kialakult helyzetről informálni fogjuk partnereinket a demokratikus világban.

Nem érzik a kormány politikusi ennek az útnak a veszélyeit?

– Ezeknek az embereknek a jelek szerint semmi sem drága, ha a hatalom megtartásáról van szó. Néhány hatvannégy vármegye fiatalember miatt képesek voltak összehívni a nemzetbiztonsági tanácsot, amelynek háborús konfliktus vagy komoly természeti katasztrófa esetén van feladata. Mindezt csak azért, hogy riogassák az északon élő, informálatlan polgárokat. Nagyon veszélyes játék ez, amely láthatóan megosztotta Szlovákia társadalmát. Annak viszont örülök, hogy sikerült újból nyilvánvalóvá tennünk, hogy ebben a társadalomban az igazi civilizációs törvonal nem elsősorban magyarok és szlovákok között van, hanem a szlovák nemzetben belül. A kialakult helyzet arra ösztönözheti a szlovákság jobbik részét, hogy hatékonyabb együttműködést keressen velünk.

Elnézést a furcsa kérdésért, de kinek jó ez a helyzet?

– Szerintem senkinek. A szlovák társadalmat az ilyen eseménysorozat csak visszaveti a történelemben. Jó szándékú értelmiségiek néha fennen hirdetik, hogy a szlovák-magyar viszonyt a politika nélkül kellene rendezni. Nos, akinek szemé van, láthatja, mennyit képes rontani egy bigott kormánypolitika néhány

hét alatt a helyzeten. Amíg a szlovák közélet, a szlovák politika horizont nélküli lesz, amíg hatalmi játszmában bármit képes felhasználni, addig sajnos itt nem várható áttörés. Ám nem marad más, mint a sziszifuszi feladat: újra és újra nekiveselkedni a feladatoknak, s nem ellakadni, mert az a véget jelentené. Az MKP jó szereplése egyébként nagyban növeli presztízsünket és esélyeinket.

Nézzük akkor a dolgot a másik oldalról. Azt már megbeszéltük, miért sír az egyik szem. Nos, miért nevet a másik?

– Amióta, amilyen tudatos szinten viszonyultak a szlovákiai magyar polgárok ehhez a helyzethez. Először is, a szlovákiai magyar közösség most nagyon meggyőző módon adta jelét életképességének, s ez előtt mindenkinek – kül- és belföldön egyaránt – fejet kell hajtania. Másodszor pedig látható korrektségünk. A magyar szavazók bölcs döntései és támogatása nélkül Szlovákia közel sem került volna a NATO- és az

EU-tagsághoz, emlékezzünk a 2003-as népszavazásra, amely az ország EU-tagságáról szólt. A kormánykoalíció nagyon gyorsan elfelejtette a Lisszaboni Szerződés kapcsán az MKP által felvállalt döntést. Ismét és ismét fel kell mutatnunk, hogy mi, magyarok, sokkal többet adtunk ennek az országnak, mint amennyit kaptunk tőle. Ilyen összefüggésben ez a mostani szavazás a szlovákiai magyarok önbecsüléséről is szólt, s közösségünk kitűnően teljesített a vizsgán.

Felfogják ezeket az összefüggéseket szlovák oldalon is?

– Ez most egy kitérő alkalom, hogy jobban elgondolkodjanak rajta. Látni kell továbbá azt is, hogy a szlovákiai magyarok most úgy teljesítettek kitűnően az elnökválasztás során, hogy a megmérettetésen nem in-

dult saját, magyar jelöltünk. Radičovát persze a miénknek éreztük, ám éppen ezzel a viszonyulásunkkal akartuk újból és újból elmondani, hogy mi békében és megértésben akarunk élni a szlovákokkal. A demokratikusabb gondolkodó szlovákokkal igenis képesek vagyunk újra és újra közös platformot kialakítani, de csak a valós egyenrangúság alapján. Ezzel a mostani szavazásunkkal azt mondtuk el, hogy a demokráciát univerzális értékek tartják, a normálisabb viszonyok megteremtéséért igenis képesek vagyunk kiállni. Elutasítjuk a durva magyarellenességet, a primitív nacionalizmust, s ezzel nemcsak a saját érdekeink, hanem az ország érdekeinek megfelelően is cselekszünk.

Mi vár ránk tehát az elkövetkező hónapokban?

– Ilyen körülmények között fokozottan kell tudatosítanunk, hogy elsősorban önmagunkra számíthatunk. Az elkövetkező négy választáson is meg kell mutatnunk életképességünket, akaratomat. A magyar névnek most megint jobb a csengése, szebb a fénye – köszönve a választópolgárok bölcsességének. A mi érdekünk az, hogy ezt megőrizzük. Június 6-án európai parlamenti választások lesznek, amelynek az egyik tétje az, hogy magyarországi és erdélyi barátainkkal milyen magyar potenciált tudunk felvonultatni európai szinten. Láthatjuk, hogy amíg ilyen hatalom kormányoz Szlovákiában, addig politikai küzdelmünk a kormánnyal gyakran kerül európai szintre. Fico, Slota képviselői biztosan ott lesznek az Európai Parlamentben. Nem hagyhat-

juk magunkat, nekünk ezért is nagyon fontos az európai parlamenti jelenlét. Az őszi, megyei választás a régiókban lévő valós politikai és gazdasági hatalomról szól. Egyre több kompetencia, egyre több pénz kerül le a megyei önkormányzatok szintjére. Iskoláink, kórházaink működtetéséről, utak, hidak, objektumok felújításáról döntenek a megyei képviselők. Itt is okos koalíciókötésekre és jelentős választói támogatásra van szükségünk.

Hogy látja, képes az MKP megfelelni ezeknek a kihívásoknak?

– Úgy gondolom, hogy a párt az elnökválasztás kapcsán megmutatta, hogy képes a közös célok érdekében hatékonyan működni. A párt struktúrái, politikusai példamutatóan egységben léptek fel az elmúlt hetek során, ezt az utat kell folytatnunk. Így kell eljárunk a jövőben is, újból és újból bebizonyítva a választóknak, hogy a párt nem cél, hanem eszköz. A legfőbb célunk ugyanis jó kondíciókban megtartani közösségünket, segíteni az embereket a boldogulásban, javítani a mostani szomorú helyzeten több régióban. Az embereknek reményt és jövőképet kell kínálnunk, jó erőben jelen kell lennünk az európai politikában és a megyei önkormányzatokban is, országos szinten pedig minél előbb megpróbálni kiszorítani a szlovák politika rossz szellemét, a Szlovák Nemzeti Pártot a kormányból. Ehhez kérjük ismételt bizalmat és támogatást. Az eddigi bizalmat és támogatást pedig nagy tisztelettel megköszönjük – Iveta Radicová nevében is. **-rs-**

Az MKP Országos Elnöksége tisztelettel köszönetet mond mindenkinek, aki bármilyen módon hozzájárult az elnökválasztás sikeréhez. A magyarok jól szavaztak, a demokráciát és a toleráns együttélést támogatták.

Szlogen-pályázat

Bauer Edit EP képviselő februárban pályázati felhívást tett közzé a www.bauer.sk honlapon, melyben fiataloktól várt szlogeneket, melyekkel megszólíthatóak, meggyőzhetőek a szlovákiai magyar fiatalok, hogy menjenek el szavazni és döntsenek arról, ki képviselje őket az európai uniós döntéshozásban.

Időközben kiértékeltek a beérkezett pályázatokat. A hat kiválasztott szlogent a Hírvivő egy-egy számában közöljük. Íme, az első szlogen és írója:

Legyünk képbén, az EP-ben! Hogy miképpen? Gyere és szavazz Te is!

(Ilko Zoltán)

EURÓPA GYEREKSZEMMEL – RAJZPÁLYÁZAT

Tisztelt pedagógusok,
Tisztelt szülők és
Kedves gyermekek!

Közelednek az európai parlamenti választások, tisztában vagyunk az-
al, hogy az iskolák nem politizálnak, amit helyesnek is tartunk, a gyermekek jövője szempontjából viszont fontos, hogy arra neveljük őket már az óvodás koruktól, hogy tudják, milyen közösséghez tartoznak. A Magyar Koalíció Pártja en-

nek apopóján rajzversenypályázatot hirdet:

EURÓPA gyerekszemmel,
címmel.

A képességeket és kreativitást fejlesztő rajzverseny beküldési határideje: május 15-e.

Kérjük a munkákat a Magyar Koalíció Pártja, Čajaková 8, 811 05 Bratislava címre elküldeni. Terveink szerint a beküldött munkákból kiállítás szervezünk május végén, az MKP székházában.

A pályázat legjobbjai díjakban részesülnek. Kérjük, hogy a rajzok hátuljára írják oda a gyermek nevét, a tanintézményt, illetve annak címét.

-mkp-

A helyiek 2001-ig csak Csonkahídnak nevezték a Párkány és Esztergom között lebombázott hidat, amelyet 19,4 millió eurós EU-s támogatással 2001-ben újjáépítettek.

Mit adott nekünk Európa?

Az Európai Unióval nem csak a különféle szabályozások, hanem a pályázati lehetőségek is a nyakunkba szakadtak. Folyamatosan lehet pályázni az EU és az állam által közösen finanszírozott pályázatokra állampolgárok, jogi személyek, intézmények, községeknek. Számos lehetőség van pályázni: környezetvédelemre, közlekedési infrastruktúra fejlesztésre (utak, hidak), iskolák, kórházak, szociális és kulturális intézmények felújítására, építésére, falvak és városok fejlesztésére. Felsorolni is sok, mi mindent tudott már Szlovákia megvalósítani az Európai Unió segítségével. A képek önmagukért beszélnek:

Végre megépült a fügei elterelő út 3,3 km-es szakasza (2008-tól), amely közösen a tornaljai 10,7 km-es szakaszával (2006-tól) jelentősen biztonságosabbá és gyorsabbá tette az utat Rimaszombatból Rozsnyó felé.

Osgyán fölött 2004. december 4-étől magasodik az új elterelő út hídja.

A schengeni egyezmény elsősorban a belső határőrizet megszüntetését és a külső határok közös ellenőrzését jelenti. 2007. december 21-én megszűnt az állandó határellenőrzés a magyar-szlovák határon. Határátkelőink látványa előtte és utána.

Kisszelmenc (Ukrajna) és Nagyszelmenc (Szlovákia), a „kettészelt falu” új határátkelőjét 2005. december 29-én adták át.

Idén ünnepelte a Selye János Egyetem alapításának 5. évfordulóját, amely szintén jelentős uniós támogatással épült ki

2006. december 11-én adták át az öt és félmillió eurós beruházással felújított komáromi Erzsébet hidat

1. BAUER EDIT

Ha jól számolom, a következő választás éppen a 7. lesz, amelyen jelöltként indulok. Így az életem nyitott könyv, és amikor a családomról meséltem több évvel ezelőtt, valaki a hallgatóságból megjegyezte, hogy igen, tudjuk, a kisebbiknek fiús természete van. Hát ebből a kicsi lányból ma a technikához jól értő felnőtt lett, aki a számítógépek világában igencsak otthonosan mozog, sőt egy gyönyörű kicsi lány édesanyja. A másik „kicsi lány” a japán írásjelek, a kandzsik világát választotta, és két aranyos és kellőképpen eleven kisfiú mamája, olyanoké, akikről azt szokták mondani, hogy a szemük se áll jól. Az élet nagy ajándéka, hogy nap nap után láthatom, hogy nyílik értelmük a világra.

Igaz, mikor képviselőként sokat voltam távol, azzal fenyegettek, hogy kifüggesztik az elhagyott gyermekek

zászlaját, de az is az igazsághoz tartozik, hogy az első választások utáni reggelen, amikor a rádióból hallották az eredményt, no meg azt, hogy megválasztottak, olyan örömtáncot roptak az ágyon, hogy az nem bírta a rohamot és leszakadt.

Tény, hogy sokszor nem voltam velük, amikor ott kellett volna lennem, így pl. sohasem kapok feloldozást azért, hogy a kisebbik lány a 18. születésnapján a tortát magának sütötte meg... Talán ez volt az indíték, hogy ma mindkettőjük kitűnően főz.

Bauer Edit az elnökválasztáson lakhelyén, Somorján adta le szavazatát.

A 2004-es európai parlamenti választások előtt nagy dilemma előtt álltam. Úgy éreztem, a közös Európa eszméjének megvaló-

sításán dolgozni nagy kihívás. Ha ezt szüleim megérthették volna! Anyám családját Németországba, apám családját Magyaror-

szágra telepítették. Hogy irigyeltem azokat a pajtásaimat, akik a nyarat a nagymamánál töltötték! Egyik nagyanyámat soha nem láttam, a másikat már nagyon öreg korában, rövid látogatások alkalmával, amikor az unokákra sosem volt idő, hisz annyi minden megbeszélni valója volt a gyerekeivel... Az egyesült Európához tartozni, melyet azért „találtak ki”, hogy az ehhez hasonló borzalmak soha ismétlőd-hessenek ebben a sokat szenvedett térségben, önmagában is nagy érték, melynek ösztönző ereje hatalmas. Európában most él-

jük a leghosszabban tartó béke idejét. Ezt kell megőrnünk a gyerekeink, unokáink számára is.

Ez nem egy könnyű pálya, de könnyebb, ha támogató a családi háttér. Egyébként nagy ára van annak, hogy az ember nem 8 órás munkaidőben dolgozik, hanem napi 24 órás szolgálatot vállal. Ez alatt lassan elmaradnak a barátok, mert hisz bármennyire egyszerűsödött a kapcsolat-tartás, a személyes jelenlét semmivel sem pótolható. Mikor erre a pályára léptem, azzal indultam el, hogy a gyerekeimnek soha sem kelljen szégyenkezniük miattam, s hogy értük, az ő generációjukért érdekes ezt a nehéz szolgálatot vállalni. Ma az unokáim és kortársaik jövője az, amin tovább kell munkálkodni. Számukra az egyesült Európa már természetes lesz, s remélhetőleg egy hangyányit hozzájárulhatok, ahhoz, hogy kevesebb legyen életükben a kényszer és több a szabadság, kevesebb az emberi butaság szülte korlátozás és több az emberi szolidaritás.

EURÓPAI PARLAMENTI VÁLASZTÁSOK, 2009. JÚNIUS 6.

ARCOK – avagy ki kicsoda?

Az első választáson túl vagyunk, a küzdelem folytatódik, s célunk, hogy megőrizzük politikai súlyunkat európai szinten is. Tizenhárom képzett jelöltet kínálunk a választóknak, idősebbeket – tapasztaltabbakat és fiatalokat is, akik közül a feltételezhetően alacsony országos részvételi arány mellett lényegében bármelyiknek esélye van képviselővé válni. Ehhez persze az kell, hogy a nevét bevigye a köztudatba, s egy valóban intenzív kampánnyal el tudja magát fogadtatni a választópolgárokkal.

ságnak sincs esélye, hogy megfelelő számú képviselője legyen az európai parlamentben. Pedig jövőnk szempontjából az európai parlamenti jelenlét elemi szükséglet, hogy ne úgy működjön ez az intézmény, ahol rólunk döntenek nélkülünk! Épp ezért fontos, hogy minél több képviselőnk legyen – olyan személyek, akik képesek ott helyben és gyorsan reagálni a mindannyiunkat érintő dolgokra. Angol nyelvtudásomban, gyors felismerő képességemben, egyetemi oktatói tapasztalatomban és (mint

Szlovákia egykori svédországi nagykövete) diplomáciai gyakorlatomban bízva úgy érzem, megfelelően tudnám képviselni a szlovákiai magyarság érdekeit. Felelősségérzetem azonban arra int, hogy a választási harcok során se ígérjek többet, mint amit teljesíteni tudok, ám az általam teljesíthető szakterületeket őszinte szívvel felkínálom:

1. a szlovákiai magyarság érdekképviseletét az EU-ban

2. a felsőoktatás terén szerzett sokéves szakmai tapasztalatom értékesítését

3. tudományos munkásságom eredményeinek kamatoztatását az energetika-politikában és környezetvédelmi kérdésekben.

Elégedettségemmel és örömmel tölt el, hogy a magyar választók zöme az áprilisi megmérettetéskor a haladóbb, a békés együttélés elvét hirdető jelölt mellett adta le a szavazatát. Ez a hozzáállás reménnyel tölt el, mert bízom a szavazók értékítéletében, s abban, tudatosítják, mennyire fontos, hogy minden magyar választó 2009. június 6-án is az urnához járuljon.

Képviselőjelöltjeink

1. Bauer Edit
2. Mészáros Alajos
3. Lancz Attila
4. Albert Sándor
5. Hodosy Szabolcs
6. Bara Zoltán
7. Klenovics Gábor
8. Andrassy Zsuzsa
9. ifj. Banai Tóth Pál
10. ifj. Keszegh Béla
11. Cúth Csaba
12. Slovák Gyula
13. Agócs Gergely

2. MÉSZÁROS ALAJOS

Az elmúlt államfőválasztások folyamata és eredménye még mindig itt

csikorog a fogaim között. Nehéz elfogadni a tényt, hogy a szlovák választók körében a közhelyes, a magyarság elleni gyűlöletbeszédre épülő populizmus győzedelmeskedni tudott az intelligens, ész- és emberközpontú politizálást kínáló felett.

Önkéntelenül Ibsen, „A nép ellensége” c. drámája jut az eszembe, melyben egy kisváros fűrdőorvosa harcot indít a mérgezett, szennyezett víz megtisztításáért. A városi tanács rövid idő alatt elhitei a lakosokkal, hogy nem ők, hanem az orvos az ellenségük. A pénz hatalma, a hivatali korrupció, az egyéni mohóság és önzés ellen folytatott harca során Stockmann doktor a darabban végül megfogalmazza: „...ez már nemcsak a víz-mű és a csatorna kérdése. Az egész társadalom megérett a tisztulásra, dezinficálásra.” A lakosok támogatása híján az orvos elbukott. Napjainkban is megélünk hasonló elbukásokat, de tegyük ellene!

A lakosok támogatása híján a szlovákiai magyar-

Mészáros Alajos, mint Szlovákia svédországi nagykövete 2006-ban, feleségével Csanaky Eleonórával

3. LAN CZ AT TILA

1976. február 28-án születtem Vágsellyén. A családi gyökerek azonban a Mátyusföld legészakabb magyar községéhez, Nagymácsédhoz kötnek. Tizennyolc éves koromig Vágsellyén laktam, alapszkolai tanulmányaimat is itt végeztem.

A gimnáziumi tanulmányaimat Galántán abszolváltam, egy jó hangulatú, igényes tanári gárdával rendelkező gimnáziumban. Kezdetektől fogva a társadalomtudományok érdekelték, bár egy kiemelt szintű matematikai oktatásban részesülő osztályba kerültem. Ennek eredményeként, a tantárgy iránt tanúsított alapvető érdektelenségem ellenére ma már hihetetlennek tűnő matematikai ismeretekkel rendelkezem a második évfolyam végén. Természetesen minden viszonylagos. A gimnáziumi éveim ennek ellenére elsősorban a történelem, a társadalomtudományi szemináriumok, a közélet és a néptánc körül forogtak.

Lanza Attila Duka Zólyomi Árpáddal e hónap elején Jerevánban, az örményországi népiértékek emlékművénél

A galántai gimnáziumban kialakult társadalomtudományi érdeklődésemnek megfelelően a budapesti Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jogi Karán folytattam tanulmányaimat, ahol 2001-ben szereztem jogi diplomát. Az egyetemen elsősorban az államtudományi, jogelméleti, közjogi tárgyak érdekelték. Diplomamunkámat nemzetközi jogi tárgyú témából írtam. Budapest mély és kellemes nyomokat hagyott bennem, felnőttként itt szocializálódtam. A kisvárosi lét mellett megismerhettem a (nagy) világvárosi lét előnyeit és árnyoldalait.

Első munkahelyemen, a budapesti Oktatási Minisztérium egyik intézményében, a Határon Túli és Felsőoktatás Fejlesztési Programirodában egy évig a révkomáromi magyar nyelvű egyetem alapjainak le rakásánál működtem közre jogászként. Az Oktatási Minisztérium az egyetem létrehozásánál a teljes körű anyagi háttérrel kívül a szakmai és logisztikai koordinációt is biztosította. Ezt követően csaknem fél évig jogász szakfordítóként, egyéni vállalkozóként kerestem kenyerem. Erre az időszakra tehető, amikor magánéleti és szakmai szempontból fokozatosan

„visszaszilipeztem” magam a szülőföldemre.

2001-től vagyok tagja az MKP-nak, 2004-től pedig a (Via Nova-) ICS-nak. Az ifjúsági csoport jegyzésében havi rendszerességgel megjelenő Minority Report c. angol nyelvű hírlevél egy személyes szerkesztőgárdájaként a külföldi döntéshozók számára igyekszem betekintést nyújtani a szlovákiai magyar közösség társadalmi és politikai életébe, abból a célból, hogy a rólunk kialakított véleményük megformálásánál a mi látásmódunkat is ismerjék.

2001-től részt veszek a párt külügyi bizottsága munkájában, többször képviseltem az MKP-t ifjúsági vonalon. 2003 elejétől egy évig képviselői asszisztensként dolgoztam Pozsonyban. 2004 szeptemberétől az MKP európai parlamenti képviselői asszisztensként. A négy és fél év alatt az európai tárgyalási elméleti ismeretek mellett a napi munkán alapuló gyakorlati tapasztalatot is szereztem, nem kevés operatív, szervezési tapasztalattal kiegészítve. Angolul jól, németül tárgyalóképes szinten beszélek és franciául sem „adnak el”.

4. ALBERT SÁNDOR

Nagykaposon születtem, 1943. május 24-én. Középiskolai tanulmányaimat a Kassai Magyar Tan nyelvű Ipariskolában végeztem, majd 1966-ban gépészmérnöki oklevelet szereztem a Kassai Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán. Egyetemi tanulmányaim után visszatértem Kassára az ipariskolába, ahol 1990-ig tanárként, majd 1990 és 1997 között igazgatóként tevékenykedtem. 1990-ben szereztem meg a pedagógiai tudomá-

dó parlamenti delegációjának vezetője, az Európa Tanács parlamenti közgyűlésének tagja és az Európa Tanács legiszlatív bizottságának tagja voltam.

Két doktori iskola szakmai bizottságának tagja, az euromérnöki oklevelet adományozó FEANI szlovákiai bizottságának tagja, az európai mérnök-tanári oklevelet adományozó IGIP szlovákiai bizottságának tagja, a Budapest Fórum Európai Regionális Tanulmányok hálózatának tiszteletbeli elnöke, a Magyar Tudományos Akadémia Köztudományi tagja vagyok.

Pedagógiai és tudomá-

Albert Sándor, mint a Selye János Egyetem rektora a magyar és szlovák parlament házelnökeivel, Szili Katalinnal és Pavol Paškával

nyok kandidátusi fokozatát, majd 1997-ben egyetemi docensi címet szereztem a pozsonyi Műszaki Egyetemen, így lettem egyetemi oktató, a Kassai Műszaki Egyetem Mérnök-tanárképző Tanszékét vezettem. A Selye Egyetem tervezetének egyik kidolgozója, parlamenti betervezője, miniszteri biztos voltam. 2005. január 31-től az első határon túli magyar állami egyetem rektoraként tevékenykedem. 2004 és 2006 között országgyűlési képviselő, a Közép-Európai Kezdeményezés állan-

nyos tevékenységemért több kitüntetést kaptam: 2002-ben a Szlovák Kormány Ezüstplakettjével tüntettek ki és ugyanebben az évben megkaptam a Magyar Oktatási Minisztérium által adományozott Apáczai Csere János díjat is. 2006-ban a Magyar Professzorok Világtanácsa Pro Universitate et Stientia, majd 2007-ben Fehér Dániel emlékéremmel tüntettek ki nemzetközileg ismert kutatómunkámért. 2008 szeptemberében a Nyugatmagyarországi Egyetem díszdoktorává avattam.

5. HODOSY SZABOLCS

25 éves jogász vagyok Dunaszerdahelyről. Felmenőimet tekintve apai oldalról tősgyökeres

hodosi Hodosy (és Karácsi) család sarja vagyok, anyai oldalról pedig pódafai (Kovács) és bőszi (Csörgő) kötődéseim vannak. Tanulmányaimat Dunaszerdahelyen, ill. Pozsonyban végeztem, ahol jogi diplomát szereztem a Comenius Egyetem Jogtudományi Karán. Egyetemi éveim alatt (részben már a gimnázium alatt is) aktívan bekapcsolódtam az országos diákéletbe, előbb a Werbőczy István Klub elnökeként, aztán a Diákhatóság elnökeként. A VIA NOVA - ICS alakításakor is igyekeztem hasznossá tenni magam, illetve 2007-ben részt vettem az alapszabály kidolgozásában, később kidolgoztuk a Szervezési Működési Szabályzatot is. Talán ennek eredményeként is az ICS Konferenciáján megválasztottak az VIA NOVA - ICS ügyvezető elnökévé. 2007-től az MKP országos szerveiben is jelen vagyok, konkrétan az

Hodosy Szabolcs munka közben

Országos Alapszabály-felügyelő Bizottságban és a Jogi és Legiszlatív Bizottságban. Mindemellett próbálok időt szakítani a szakmai továbbképzésemre és nem utolsó sorban szűkebb pátriám – Dunaszerdahely és környéke lakosainak, közösségének, illetve akár volt (kitelepített) lakosainak megsegítésére. Elsősorban a földügyekről van szó – nevesítetlen, illetve rendezetlen (nem hagyatékolt, nem azonosított tulajdonú) földek nevesítéséről, a jogos örökösök megkereséséről és utána a hagyatékátadó eljárás lezárásával a hagyaték átadásáról. Másodsorban megemlíteném a Nagyszombat Megyei Önkormányzat va-

gyonkezelési bizottságát, amelynek tagja vagyok, s ahol a megye vagyonának kezelését próbáljuk, többmagammal, a megyei magyar közösség érdekeit szem előtt tartva, javaslatokkal és véleményekkel alakítani. Párszor már megfogalmazódott bennem, illetve a család féltő szeretete már szóvá tette, hogy túl sok mindennel foglalkozom. Lehet, hogy így van, de a személyes meggyőződésem az, hogy ki magyar közösségemet, ahogy és ahol csak tudom. Ez a közösség biztosította számomra az anyanyelven való tanulás lehetőségét, szakmai fejlődést, öntudatosságot, s mivel anyagias

társadalomban élünk, ne feledkezzek meg róla – a szülőföldi ösztöndíj lehetőségét, a Selye János Kollégiumot. Úgy vélem, e nevelő és odaadó szeretet viszonznom kell. Mivel most, az MKP ellenzéki éveiben még nagyobb szükség van magyarságunk megőrzésére, illetve eddigi jogaink biztosítására. Remélem, amit teszek, nem csak szerintem helyes, hanem másoknak is haszna van belőle. Minden közösségben szükség van az érdekek megfelelő képviselésére, s maga a közösség összekovácsolására. Nagypám nagyon jó példával szolgált nekem, ugyanis ácsmesterként a falu, illetve a járás lakosságát szolgálta. A környéken mindenki ismerte Dezsi bácsit, akit bármikor le akaszthattak a szögről, hívtak segíteni, fuszni. A tiltott időkben segítette református egyházát Hodoson. Helytállásáról többször is tanúbizonyságot tett. Szeretném én is – talán más eszközökkel, más helyen és egy újabb korban, de mindenképpen – segíteni és szolgálni felvidéki magyar közösségemet, melynek bizalma kötelez.

Nem kapott támogatást a komáromi magyar gimnázium!

Sajnos az Építésügyi és Régiófejlesztési Minisztérium elutasította a komáromi Selye János Gimnázium épületének felújítására a ROP 1.1 program keretében a Nyitra Megyei Önkormányzat által benyújtott 45 millió koronás (1,5 millió EUR) pályázatot. A megyei önkormányzat pozitívan viszonyult valamennyi, a hatáskörébe tartozó középiskola kéréséhez, anyagilag is hozzájárult a tervdokumentációk elkészítéséhez, a képviselők a szükséges önrészt is jóváhagyták. Ennek ellenére a megye által beadott 26 pályázatból mindössze hét volt sikeres, ám a Komáromi járásból egy sem. Úgy tűnik, mintha a tárca az egész térséget büntetné valamiért, hiszen sem a magyar, sem szlovák gimnázium sem pedig a szlovák-magyar tanítási nyelvű Építők utcai összevont szakközépiskola beadványa nem lett sikeres. Komárom átvitt értelemben „persona non grata” lett a szaktárca szemében. A Selye János Gimnázium a megyei önkormányzat segítségével természetesen a következő kiírás alkalmából, 2009 áprilisában újra próbálkozik majd, hiszen a 100 éves épület már nagyon megérett a felújításra.

Andruskó Imre, a Selye János Gimnázium igazgatója

6. BARA ZOLTÁN

Vágsellyén születtem. Itt jártam bölcsődébe, óvodába, majd általános iskolába. Szlovák bölcsődébe és óvodába jártam, ám az iskolaválasztásnál szüleim fontos döntést hoztak. Bár a családban elhangzottak olyan vélemények is, hogy érvényesülni csak szlovák iskolával lehet, édesanyám ösztönösen és helyesen tudta, hogy az anyanyelvi fontos döntést hoztak. Bár a családban elhangzottak olyan vélemények is, hogy érvényesülni csak szlovák iskolával lehet, édesanyám ösztönösen és helyesen tudta, hogy az anyanyelvi fontos döntést hoztak. Bár a családban elhangzottak olyan vélemények is, hogy érvényesülni csak szlovák iskolával lehet, édesanyám ösztönösen és helyesen tudta, hogy az anyanyelvi fontos döntést hoztak.

A galántai gimnáziumban érettségiztem, az itt eltöltött négy év alapozta meg érdeklődésemet a tudományok világa iránt. Matematika és fizika versenyek fortélyos feladatai, a világ és a

magyar irodalom könyveinek bővítő illata, sok nagyszerű tanár és jó barát inspiráló hatása, mind fontos építőkövei mai világnézetemnek. U2 és Metallica dalszövegeket fordítva itt tanultam meg angolul. Egyetemi éveimet Budapesten töltöttem. Az Eötvös Loránd Tudományegyetemen politikatudományt és angol-amerikai tanulmányokat hallgattam majd a közgazdaságtan és a nemzetközi kapcsolatok felé fordult a figyelmem. A Közép-Európai Egyetemen angol nyelven amerikai (University of the State of New York) diplomát szereztem nemzetközi gazdaságtanból majd a Budapesti Corvinus Egyetem Nemzetközi Iskolájában végeztem doktori tanulmányaimat. Az első szerelmek lüktető szívdobbanásai és az egyetemi bulik vidám hangulata mellett a világban elismert tanárain gondolatai mindvégig elkísérnek utamon. Nem volt kérdéses számomra,

hogy egyetemi tanulmányaim után visszatérjek-e szülőföldemre. Komáromban telepedtem le, a Selye János Egyetemen tanítok mindmáig. Komáromban találtam meg életem szerelmét – feleségemet és itt született meg csöpp kislányom Boglárka. A felvidéki közéletbe is aktívan bekapcsolódtam, a Kempelen Farkas Társaság – a szlovákiai magyar doktoranduszok és fiatal kutatók szervezete – vezetőjeként konferenciákat, kutatásokat szervezek kollégáimmal, és képzéseket a Fiala Diplomata Fórumban. A közélet fontos részének tartom a politikát is. A Magyar Koalíció Pártjának külügyi titkáráként kapcsolatot tartok európai intézményekkel, a párt delegációjának

Bara Zoltán, Judith Anne MacGregorral, az Egyesült Királyság pozsonyi nagykövetével és Berényi József MKP-elnökkel együtt a könyvtárban.

tagjaként tárgyalok külföldi partnereinkkel. Izgalmas munka és komoly kihívás érdekeinket védeni a nagyvilág forgatagában. A Via Nova Ifjúsági Csoport alapító tagjaként a fiatalokat próbáljuk megnyerni a közélet iránt több, kevesebb sikerrel.

E sorokat a húsvéti ünnepek alatt Királyhelmecezen írom. Boglárka kislányom először jár édesanyja szülővárosában. Látom, ébrednek a kiságyban, lassan nyitogatja szempilláit. Pulikutyám húzogatja a nadrág-száram, menjünk már sétálni. Igaza is van, a Csonkavár felé indulunk sétára a kis családommal. Odakint ragyogó napsütés vár. Remek év lesz ez, higgyék el nekem.

8. ANDRÁSSY ZSUZSA

1978. március 6-án születtem Dunaszerdahelyen. A Dunaszerdahelyi Magyar Tanítási Nyelvű Gimnázium befejezése után felsőfokú tanulmányaimat a Pozsonyi Közgazdaságtudományi Egyetem Külkereskedelmi Karán folytattam, és 2001-ben szereztem diplomát. 1999-2001-ig a Selye János Kollégium tagjaként Blahó András professzor úr (Budapesti Corvinus Egyetem) vezetésével részt vettem számos szakmai rendezvényen, konferencián.

2001-től 2006 végéig kisebb megszakításokkal az

Építésügyi és Régiófejlesztési Minisztériumban dolgoztam a Regionális Fejlesztést Támogató Ügynökségben, később pedig az Ellenőrzési főosztály vezérigazgatójaként. Ez időszak alatt (2001–2006) külsőként végeztem a doktorátusi tanulmányaimat a Pozsonyi Közgazdaságtudományi Egyetem Gazdasági Diplomácia Karán. Doktorátusi munkámat az azóta elhunyt Jaroslav Filip professzor úr vezetésével a strukturális alapok visegrádi államok gazdaságára gyakorolt

makroökonómiai hatásairól írtam. Minisztériumi munkám során tapasztalatokat szereztem az Európai Unió előcsatlakozási és strukturális alapjainak felhasználása terén, többször is alkalmam nyílt rövidebb

kiküldetéseken részt venni az EU intézményeiben, többször az Európai Bizottság Bővítési Főosztályán (DG Enlargement). Tárgyalóképes angol és német nyelvtudással, középszintű francia nyelvtudással rendelkezem. Dunaszerdahely város önkormányzati munkájába a pénzügyi bizottság tagjaként kapcsolódom be.

Jelenleg gyermekgondozási szabadságon vagyok gyermekeimmel, valamint külső munkatársként (pályázati tanácsadóként) dolgozom a Szövetség a Közös Célokért társulásnak.

9. ifj. BANAI TÓTH PÁL

1975. október 25-én születtem Révkomáromban. A Komáromi járás keleti részében, Dunamocs községben élek. Tanulmányaimat a helyi magyar tanfelügyeleti iskolában kezdtem, majd a komáromi Selye János Gimnáziumban érettségiztem. Ezután a nyitrai Szlovák Agrártudományi Egyetem Közgazdasági és Menedzsment Tanszékének hallgatója lettem, ahol 1999-ben szereztem mérnöki diplomát üzemgazdász szakon. Ezután ugyanitt doktórandszként folytattam ta-

nulmányaim, és 2003-ban megszereztem a doktori diplomát, dolgozatom témája az agrártermékek külkereskedelme az EU és Szlovákia közt volt. Tanulmányaim során több nemzetközi ösztöndíjat is sikerrel pályáztam meg, így lehetőségem nyílt külföldi egyetemeket is látogatni. 2000-ben a budapesti Corvinus Egyetemen, 2001-ben az USA-beli University of Delaware, valamint az olaszországi Università della Tuscia egyetemeken tanulhattam részképzés keretében. A doktoran-

dusz-képzés során közgazdasági tantárgyakat oktattam a nyitrai Szlovák Agrártudományi Egyetemen szlovák nyelven, valamint a komáromi Selye János Egyetemen magyar nyelven. Az azóta eltelt időben több nemzetközi vállalat-

nál menedzserként dolgoztam a komáromi járásban, Pozsonyban, Budapesten és Prágában. Fő szakterületem a logisztika. Folyékonyan beszélek szlovák, angol és olasz nyelven és haladó szinten németül.

Mivel a végzettségem agrárközgazdász, közel áll hozzám a gazdaság, ezen belül is a mezőgazdaság problémaköre. Meggyőződésem, hogy ez úgy Szlovákia, mint a szlovákiai magyar közösség szempontjából stratégiai fontossággal bír, ezért a politikában is elsősorban ezzel szeretnék foglalkozni.

7. KLENOVICS GÁBOR

1977. november 30-án születtem. Alap- és középiskolai tanulmányaimat szülővárosomban, Szencen végeztem. Az érettségi után a Pozsonyi Közgazdaságtudományi Egyetemre nyertem felvételt. Azért is döntöttem szlovákiai egyetem mellett, mert úgy gondoltam, szükséges, hogy a felvidéki magyar fiatalok ne menjenek el Magyarországra tanulni, hanem otthon szerezzék meg azt a tudást, azokat az ismereteket, amiket aztán közösségünk érdekében kamatoztatni tudnak. Végzettségemet tekintve közgazdász mérnök vagyok, pénzügyi menedzsment szakon szereztem diplomát 2001-ben. Jelenleg Brüsszelben élek feleségemmel, Krisztival és 2 gyermekemmel, Kristóffal és Annával. A magyar és a szlovák nyelv anyanyelvi szintű ismerete mellett angolul és franciául is beszélek.

Szakmai pályafutásomat a Pozsonyi Megyei Hivatalban kezdtem, ahol a regionális fejlesztési osztály referenseként megismerkedtem a regionális politikával és a határon átnyúló együttműködéssel. 2002-2004 között az MKP külügyi titkáráként tevékenykedtem, tartva a kapcsolatot a nemzetközi politikai pártokkal,

pai Néppárt (ENP-ED) gyakornoki programjának keretén belül. Számos nemzetközi konferencián vettem részt. Külön kiemelném a 2003-ban Rómában szervezett konferenciát, melyen az a megtiszteltetés és életre szóló élmény ért, hogy személyes audiencián találkozhattam II. János Pál pápával. 2004 nyarán 1 hónapot tölthettem az USA több államában, ahol volt módom megismerkedni a két nagy politikai tábor képviselőivel és azok nézeteivel, állami és regionális hivatalok vezetőivel.

2004 szeptemberétől Bauer Edit európai parlamenti képviselő asszisztenseként dolgozom Brüsszelben. Az elmúlt csaknem 5 év folyamán igyekeztem tapasztalataimat kamatoztatni és segíteni a képviselő asszony mindennapi munkáját, ezáltal sikerült a gyakorlatban is behatóan megismernem az európai intézmények, főként az Európai Parlament működését és mostanra otthonosan mozgok az európai témákban. Emellett természetesen figyelemmel kísérem az otthoni eseményeket, elsősorban a magyar közösséget érintő problémákat.

Mindig is érdekelték a politikai történések. Ebben nagyapám, Ásványi László szerepe mindenképpen vitathatatlan, aki hosszú évekig volt az MKDM parlamenti képviselője, minden-

Klenovics Gábor az Európai Parlamentben Esterházy János emléktáblája előtt

európai intézményekkel csakúgy, mint a nagykövetségekkel. Itt nyertem először közelebről betekintést a külkapcsolatok témájába Duka Zólyomi Árpád, a kérdéskörért akkoriban felelős elnökhelyettes mellett. Több ízben vettem részt szakmai képzéseken, amelyek az Európai Unió működésével foglalkoztak, valamint kétszer egy-egy hónapot töltöttem az Európai Parlamentben, az Euró-

ki „Laci bácsija“. Évek óta az MKP aktív tagja vagyok, ugyancsak tagja voltam a párt külügyi bizottságának. Szencen is kivettem a részem az MKP helyi szervezeteinek munkájában, többször képviseltem a pártot választási bizottságok keretén belül, a (Via Nova) Ifjúsági Csoport alapítója voltam szülővárosomban, és annak helyi és járási elnöke, amíg a kötelességeim el nem szólítottak külföldre.

10. ifj. KESZEGH BÉLA

Csodálom édesanyám kitartását, türelmét és szorgalmát. Ő számomra egy ékes bizonyíték arra, hogy egy zenekarba nem csak prímás szükségeltetik, hogy jól játsszon a zenekar. Kemény gyermekkor után, tanulási környezetből jutott el az egyetemre. Míg bátyámmal otthon éltünk, három keményfejű férfival kellett együtt élnie, ami szintén nem kis kihívás. A hétköznapi életben és a szakmájában mutatott szívósságát bármely politikusi megirigyelhetné.

Csodálom édesapámat a szakmai megszállottságáért, és az állandó tenniakaráért. A politikai életben tevékenykedve lehetőséget kapott, hogy továbblépjen, azonban ő mégis a saját közösségének a teljes értékű szolgálatát választotta. Szolgálatkészségét jól mutatja egy kedves családi történet. Mikor a bátyám született, édesapám pedagógusként dolgozott, és az iskola énekkarát is vezette. Mikor anyukám jelezte a szülési fájdalmak érkezését és a kórházba indulás idejét, apukám arra kérte, hogy még tartson ki, mivel

az énekara várja, és nem hagyhatja őket ott szó nélkül. A bátyám türelmesen megvárta a rövidített énekkar végét, majd pár órával később jött világra.

A bátyám – akivel kevesben hasonlítunk egymásra – számos irigylésre méltó tulajdonsággal rendelkezik. A kitűzött elképzeléseiről tűzön-vízen keresztül tud menni, ami igencsak hasznos tulajdonság volna nekünk, szlovákiai magyaroknak is. Bámulatos a problémamegoldó és a kombinációs készsége, amiből igyekszek sokat tanulni.

Sok erőt ad számomra a feleségem életvidámsága. Feleségem – aki olasz és Firenze mellől származik – gyakran mondja nekem, hogy mi, magyarok túl sokat járunk koszorúzni és megemlékezni. Talán igaz van abban, hogy többet

Keszegh Béla Garri Kaszparov sakkvilágbajnokkal

nézünk vissza a múltba sebeinket nyalogatva, mintsem bizakodva, optimizmussal tele előre tekinténénk. Akár az olaszoknak, nekünk is nagy erőt adhat a történelmi háttérünk, azonban bizakodóbban kell előre törnünk. Örülni egymás sikereinek, hinni a közös jövőben és a mindenképpé lett álló család békéjében és boldogulásában.

A napi politikában – legyen az akár országos, akár európai – a témák gyorsan pörögnek és változnak. Vannak olyan témakörök, amelyek percek alatt nőnek ki a semmiből. Úgy gondolom, ahhoz, hogy valaki egy ilyen terepen helyt tudjon állni, elsősorban az értékrendnek és a hozzáállásnak kell rendben lenni. Igyekszem a családom által kínált jó példákban tanulni, a kihívások előtt nem elbújni, a rám háruló feladatokat pedig minél jobban elvégezni.

11. CÚTH CSABA

Nincs karikás ostromom, de a választásokon mindig részt veszek és szoktam karikázni. Nem vagyok bejáratott, nem hordok bő gatyát, de tudom, hogy múltunk nélkül nincsen jövőnk sem. A világ egyik legszebb és legnehezebb nyelvét beszélem, nem hagyom, hogy holmi nyelvtörvények megfélemlítsenek, a gyermekeimet is magyar iskolába fogom íratni, és rajtam kívül még több mint félmillióan értik, hogy mire gondolok, és nem magyarázok félre, amikor azt mondom: Beneš-dekrétumok.

A családnévem megelőzi a keresztnévemet, és akkor is a magyar helyesírás sze-

rint írom, ha esetleg megfordítják a sorrendet, és nem örülök, hogyha összekeverik. Pozsony Bratislavával, akár tankönyvben, akár máshol.

Büszkén gondolok Rákóczi, a fejedelemre, Jókai-

ra, a nagy mesemondóra, Mikszáth jó palócaira, Márai Sándorra és Esterházy Jánosra, becsülöm Jedlik Ányost a dinamó és a szóda feltalálásaért, szeretem a Selye János Egyetemet, a Pátria Rádiót, a Ghymes együttest, Lehár operettjeit, az Ifjú Szíveket, a Thália és a Jókai Színházat, na meg a sztrapacsokát!

Itt élek Európa szívében és ezért nem közömbösek számomra Európa dolgai! Vízilabdában a magyarok a legjobbak, de a válogatott kapuját is egy felvidéki srác őrzi, a szlovák első osztályban a DAC-nak szurkolok és igenis nálunk élnek a világ legszebb női! Felvidék, én így szeretlek!

13. AGÓCS GERGYELY

1986. július 23-án születtem Vágselelyén. Egy galántai járásban található faluban, Királyrévben élek. 1992-ben a királyrévi általános iskola diákja lettem, majd négy évvel később a galántai Kodály Zoltán Magyar Tannyelvű Gimnázium nyolcéves tagozatán folytattam tanulmányaimat. 2004-ben sikeresen leérettségiztem, majd felvételt nyertem a Nyitrai

Konstantin Egyetem Bölcsész Karára politológia szakra. Jelenleg ötödéves hallgató vagyok, májusban lesz az államvizsgám. 2006-ban lettem MKP tag, 2008 februárja óta vagyok az MKP királyrévi alapszervezetének az elnöke.

Nagy kihívás lenne a számomra, ha júniusban friss diplomával (remélhetőleg) EP-képviselőnek választanának. Mindig is nagyon érdekelt a politika, a jövőben mindenképpen e téren szeretnék tevékenykedni. Ebből a szempontból az

Előrelépés az Ipoly-hidak újjáépítésének ügyében

Európai Parlament megfelelő kiindulópont lehetne a számomra.

Édesapám, Agócs Béla (in memoriam) egész élete folyamán szívén viselte a felvidéki magyarság sorsát. Ebben szeretnék a nyomdokaiba lépni.

12. SLOVÁK GYULA

Pályafutásom izgalmasabb része a rendszerváltás után indult el miután szakmai átképzésen és nyelvi vizsgákon mentem keresztül. Mivelhogy a szűkebb régiómat súlyosan sújtotta a munkanélküliség a régiófejlesztés és a munkahelyteremtés lett a szakmám.

A sors úgy hozta, hogy főleg a régiófejlesztés intézményrendszerének a kialakításával és az Európai Unió fejlesztési programjainak a megvalósításával foglalkoztam az elmúlt években. Pályafutásomat a Rozsnyói Turisztikai Információs Központ magalakításával kezdtem, melynek az első igazgatója voltam. Később megalakítottam a Szlovák Karszt Idegenforgalmi Egyesületet, ahol ügyvezető igazgatóként dolgoztam. Sikerült bekapcsolódnom a British Know-How Fund programjába és egy projekt keretében belül a vidéki turizmus fejlesztéséhez járultam hozzá Észak-Gömörben. A német kormány Transform Programja keretében belül megalakult a Gömör-Szepességi Turisztikai Egyesület,

melynek a gyermeke a „Gótikus körút” lett. Ebben az időszakban az egyesület elnökeként dolgoztam. Szülőhelyemet elhagyva 2000 júniusában Pozsonyba költöztem, és az Építésügyi és Régiófejlesztési Minisztérium osztályvezetője lettem. **Első feladatom** a régiófejlesztési ügynökség kialakítása volt. A létező ügynökségeken kívül ebben az időszakban alakultak meg ügynökségek Komáromban, Dunaszerdahelyen, Ipolyságon, Szepsiben, Királyhelmeceken és más helyeken. **Második feladatom** a Régiófejlesztést Támogató Ügynökség megalakítása volt, amely a PHARE program megvalósításával foglalkozott. Mint Szlovákia PHARE programmegbízottja több száz PHARE CBC projekt megvalósítását igazgattam. **Harmadik feladatom**, mint a Régiófejlesztést Támogató Ügynökség vezérigazgatójának a strukturális

alapok tervezése, brüsszeli tárgyalása és megvalósítása volt. Konkrétan az Alapinfrastruktúra Operatív Program, JPD II Pozsony OP és az INTERREG III A. A programok keretében belül iskolák, kórházak újultak fel, utak épültek (Osgyán, Füge) és több falu infrastruktúrája újult fel.

A kormányváltás után visszatértem szülővárosomba és régiómba, ahol megyei képviselőként folytatom munkámat. Itt részt vettem a Regionális Operatív Program megyei köztes intézményének (SORO) a kialakításában. Ez az intézmény a Regionális Operatív Program megvalósítása végrehajtását segíti megyei szinten, mint decentralizált szerv.

Miért szeretnék EP képviselő lenni? Szeretném folytatni azt a munkát, amit a minisztériumban elkezdtem. Segíteni a leszakadó régiókon, járásokon. A déli járások zömében a munkanélküliségi ráta több mint 20%. Kritikus a helyzet Közép- és Kelet-Szlovákiában.

Mivel volt szerencsém szakmai gyakorlatot végezni az EB Régiófejlesztési Vezérigazgatóságán és részt vettem a programok tárgyalásán, jó személyes kapcsolataim vannak. Megtanultam a tárgyalás fortélyait a többnemzetiségű közegben és ismerem az egyes nemzetek mentalitását. Új programokat kell javasolni, amelyek hatékonyak tudnak lenni járási szinten is. Tudom, hogyan lehet segíteni a reménytelen helyzetű járásokon!

Miért szeretnék EP képviselő lenni? Szeretném folytatni azt a munkát, amit a minisztériumban elkezdtem. Segíteni a leszakadó régiókon, járásokon. A déli járások zömében a munkanélküliségi ráta több mint 20%. Kritikus a helyzet Közép- és Kelet-Szlovákiában.

Előrelépés az Ipoly-hidak újjáépítésének ügyében

A 2004-ben alakult Ipoly-hidak Újjáépítéséért Polgári Társulás eddigi tevékenységének köszönhetően is jelentős előrelépések történtek a korábbi Ipoly-hidak újjáépítésének erőteljes szorgalmazásában. Alapító tagja és civil társulásnak **Hamerlik Richárd**, az MKP Országos Elnökségének tagja és járási elnöke, aki már eddigi is sokat tett hídügyben. Vele beszélgettünk a jelen helyzetről.

Ez év februárjában Molnár Katalinnal, a polgári társulás elnökével együtt felkeresték Milan Murgašt, a Besztercebányai Megyei Önkormányzat elnökét. Milyen céllal?

Az Ipoly-hidak építésével összefüggésben egyeztetettük lépéseinket a Szlovák Földalaptól bérlendő földterületekkel kapcsolatosan. Ugyanis a mostani Ipoly-hidakat és a hozzávezető utakat a korábbiaknál szélesebbre tervezték, ezáltal az alattuk levő földterület is kibővült, s ezek bizonyos hányada éppen a Földalap kezelésében áll.

Azóta ülést tartott a Földalap Tanácsa, amelynek Ön is tagja. Napirendre került-e az ülésen a bérlendő földterületek kérdése?

Igen. Azt azonban tudni kell, hogy a Földalap mostanában igen nehezen, és csak indokolt esetben, és nagyon hosszadalmas folyamat után hajlandó eladni vagy átruházni valakire földterületet, ezért a gyorsabb utat választottuk. Mégpedig egy hosszú távú bérlési szerződés megkötését. Ez pedig lehetővé teszi, hogy elkezdőd-hessenek már a valódi munkák ezeken a hidakon. Mivel a Földalap másfél évig működésképtelen volt, és csak nemrégiben alakult újjá a tanács, ezért most rengeteg szerződés vár jóváhagyásra. Annak ellenére, hogy magyarként egyedül vagyok a tanácsban, és az ellenzékből is csak ketten vagyunk ott, a többi pedig kormánypárti, és enyhén szólva sem nevezhetők magyarbarátoknak, sikerült megértetnem velük az Ipoly-hidak újjáépítésének fontosságát. A Földalap 11 tagja közül mind a tizenegy megszavazta a hosszú távú bérlési szerződés megkötésére irányuló indítványt. -mkp-

Az útmutatás felelősség

A Ghymes zenekar két és fél évtizedes fennállása során bejárta az egész Kárpát-medencét, a határoktól függetlenül mindenütt bemutatkozott már, ahol magyarok élnek. Az együttes tagjai tehát a szereteten kívül nyilván érzékelik azokat a különbségeket is, amelyek a különböző határokkal egymástól elszakított magyar közösségek között mutatkozik. Szarka Gyulát, az együttes vezetőjét kértük meg arra, mondja el tapasztalataikat, meg azt is, mit jelent számukra a fellépés akár ezer kilométeres távolságban szülőföldjüktől.

– Határozottan tapasztalható különbség, mind mentalitásban, mind a nemzeti öntudat tekintetében, ami viszont azonos, legalább is a mi koncertjeink hallgatói, látogatói körében, az a tudat, hogy hagyományainkban, kultúránkban, nyelvünkben egyek vagyunk, magyarok, függetlenül a határoktól, amelyek alapvetően politikai döntések alapján születtek. És ez csoda. Mosta-

nában sokat járunk Erdélyben, fantasztikus érzés, hogy elindulunk Galánta környékéről, utazunk vagy ezer, ezerkétszáz kilométert, és még mindig magyarul beszélnek. S ezt vendéglátóink is hasonlóan élik meg. Meg az is csoda, hogy mi Erdélyben soha nem terjesztettük lemezeinket, mégis szinte mindenkinek van, a dalok többségét együtt éneklük velünk és hálásak ezért. És gyö-

nyörű, amikor egészen ismeretlen ember odajön hozzánk és testvérnek szólít. Szlovéniában is találkozunk ilyennel, Budapesten már nem, s ha ilyet mondanék, furcsán néznének rám. Ez már különbség. Az együvé tartozás érzése, a kölcsönös gondoskodás szükségessége, az egymásra figyelés igénye Erdélyben vagy nálunk erőteljesebben él, mint Magyarországon. De a zenénk fogad-

tatása mindenütt jó, és a szeretetet is mindenütt érezzük.

Évfordulójuk kapcsán sok értékelés elhangzott munkásságukkal kapcsolatban, én örömmel hallottam, én örömmel hallottam, hogy mások is felfigyeltek arra, bár zenéjük erőteljesen népi indítatású, szövegeik önállóan élő versek, olyan költészet, amely egy önálló világot fejez ki. Mennyire tudatos ez a – mondjuk úgy – ketős alkotási folyamat?

– Tamás öcsém írja szövegeinket, valóban fontosak számunkra ezek a versek. Mert azok, hiszen kötetben is megjelentek, sőt hangoskönyv is készült belőlük, s olyan művészek vállalták fel őket, mint Töröcsik Mari, Eperjes Károly vagy éppen Stohl András. Ugyanakkor nem mondanám, hogy direktbe erre törekszünk, Tamás sem. A zenét együtt alkotjuk, abban is az ösztönök a döntőek. Egyszerűen úgy érezzük és gondoljuk, hogy a túlságosan tudatos cselekvés következtében vesztené az alkotás erejéből. Egyszerűen az a jó, ha nem kötnek bennünket semmiféle korlátok, így érvényesül az öserő.

A Ghymes azonban nemcsak a Kárpát-medencét járta be, Japánban, az Egyesült Államokban, Franciaország-

ban, Spanyolországban is koncertezett. A költészetértékű szövegek nem okoznak bizonyos gátat zenéjük befogadói számára külföldön?

– Engem sem zavar, ha olasz operát olasz nyelven hallgatok, vagy ha a Stinget hallgatom és az angol szöveg felét nem értem. Ez egyébként érdekes dolog: a zene valóban nemzetek feletti, miközben azért értékes és egyedi, mert nemzeti, mert így egyedi, így sajátos. Ha zenét hallgatok, én is arra vagyok kíváncsi, mit hoz, mondjuk egy arab vagy spanyol zenesz népe hagyományából. Van egy fura megnevezés, most divatos, azt mondják rá: világzene. Fura, mert a lényege meg éppen az, hogy az egyes nemzetek zenéi erősödjenek és jelenjenek meg. Egy francia zeneszerző mondta, hogy már minden hangjegy foglalt. A zenei világ ezért keresi a gyökereket. Ott találja meg azt a hangot, amely aztán újként hangzik. De hát ez nem új, ezt már Kodály és Bartók rég felfedezték.

A zene a kulturális értékein és nemzeti azonosságátudat-formáló hatásán túl is komoly szerepet játszik a társadalmi közgondolkodásban, világviszonylatban sokszor emlegetik, ezzel kapcsolatban

A közönség tapsa az én fizetségem

Együtt ünnepel a kassai Thália Színházzal: kerek negyven éve áll a szlovákiai magyar színjátszás, a megtartó kultúra szolgálatában. A zenés-irodalmi összeállításokat és a vidám, szórakoztató műsorokat is figyelembe vesszük, talán akkor sem túlzunk, ha azt mondjuk, KÓVESDI SZABÓ MÁRIA legalább százötvenszer élte át a bemutatók mindig is izgalommal és várakozásokkal teli érzését. A fellépések számát meg sem próbáljuk összeszámolni.

Mit jelent ennyi év és bemutató, előadás után újra és újra a színpadra állni, újra és újra megharcolni a nézők kegyeiért? – kérdeztük a Tháliával együtt jubiláló művésznőt.

– Szolgálatot. Hűséges, lelki szolgálatot. Az életem. Én egykoron erre tettem fel az életem, én talán nem is tudnék mást csinálni. És a közönség szeretete csak megerősíti ezt az érzést, számomra a közönség tapsa a legnagyobb fizetség. De megújulás is szá-

momra napról napra a színpadra állni. Azt mondják, a színház „az itt és most” művészete, minden előadás, s benne minden mozzanat megismételhetetlen, minden előadás nézőivel más és más varázst élünk meg. Olyankor érzem, hogy egymásért vagyunk. Olyan ez, mint a földnek az eső, vagy az embereknek a napsütés. És így, egymásra utaltan visszük tovább az életet.

A színház fennállása első húsz-huszonöt évében döntően tájolt, ma

sokkal többet játszik a kassai székházban. Nem jelentett ez egyfajta elszakadást a nézőktől?

— Tény, hogy a színház komoly strukturális változáson ment keresztül, az is, hogy az utóbbi években voltak olyan darabjaink is, amelyeket a díszlet miatt kisebb művelődési házakban nem lehetett előadni, de mindez semmiféle eltávolodást nem jelent közönségünktől. Egyrészt újabban ők is szívesen utaznak Kassára, tehát sokan járnak el színházunkban az előadásokra, sok esetben szervezeten, autóbusszokkal. Másrészt viszont mi is sokat utazunk. Nemrég egy Tornalja melletti iskolában tartottunk férjemmel, Pólos Árpáddal egy rendkívüli irodalmi órát, s ez rendszeres. Öröm látni a ragyogó gyerekszemeket, meg azt, hogy igenis megszólíthatók a fiatalok igényes iroda-

lommal is, csak a megfelelő formát kell megtalálni. Nekünk meg azért öröm, mert tudjuk, saját felnőtt közönségünket, meg az utánunk jövőket neveljük ilyen módon. Ezért is vállaljuk, hiszen ilyenkor általában aztán rohanhatunk vissza, akár száz kilométer távolságból is, hiszen este egy másik darabbal, másutt kell helytállnunk. De járjuk a vidéket akár falunapok alkalmával, karácsony táján vagy farsang idején, hol vidám, kabaré jellegű szórakoztató műsorokkal, hol meg zenés-irodalmi összeállításokkal, amire igény van. Nyugdíjas napokra, nyugdíjas otthonokba megyünk, hihetetlenül nagy élmény, kész ünnep az ilyen találkozás a nézőinkkel.

Nyilván az ilyen találkozókon párbeszédbe elegendnek nézőikkel, elbe-

szélgetnek ügyes-bajos dolgaikról. Mit tapasztal, miként élik meg az emberek rohanó világunkat, a sorozatos kihívásokat?

— Az idősebb nemzedék a nyíltabb, szókimon-dóbb, talán mert ők életük során már megélték a jót, a rosszat is. Az a legszebb, ahogy óhajtják az újat, a változást, nyilván a jobb reményében. És nem kell nekik sok. Édesapámból indulok ki, aki megérte még, hogy megkaphatta a magyarigazolványát, szinte sugárzott róla a biztonság és a büszkeség, hogy valahová tartozik. Valahogy az

mondjuk a Beatlest, Magyarországon Szörényieék, Koncz Zsuzsa munkásságát. Gondolnak erre egy-egy szám megalkotásakor, egy-egy koncert anyagának összeállításán?

– Említettem már, hogy nem törekszünk különösebben a tudatosságra, az ösztönök hatékonyságában hiszünk. De rengeteg olyan levelet kapunk, ahol azt írják az emberek egy-egy számunkra hivatkozva, miként erősödött identitása általa, miként találta meg önmagát esetleg vitt véghez egy egyszerű emberi cselekedetet. Azt hiszem, ezt hívják útmutatásnak, és bizony olyankor elgondolkodunk azon, hogy felelős a munkánk, felelősségteljesen kell viszonyulnunk minden alkotásunkhoz, fel-lépésünkhöz. Azt viszont tudatosan vállaljuk, hogy felvidéki magyarok vagyunk. Mert meg kell mutatni, hogy ez a sors nem akadály abban, hogy értékeset, maradandót alkosson az ember. S ha ilyen céllal hívnak bennünket, mondjuk iskolai beiratkozási ünnepségekre vagy éppen választási összejövetelekre, azt is tudatosan vállaljuk, hogy bizonyítsuk, érdemes magyar iskolába járni, magyarnak maradni, az nem akadály a sikeres, teljes emberi élet kiteljesedésében.

-i-r